

Sygn. akt VU 261/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 grudnia 2021 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Sędziowie/Ławnicy: -/-

Protokolant : sekretarz sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

po rozpoznaniu 3 grudnia 2021 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy J. G. (1)

przy udziale zainteresowanego ./.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania J. G. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 16 lipca 2021 roku

sygn. (...)

o d d a l a o d w o ł a n i e .

Sygn. akt V U 261/21

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 lipca 2021 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu J. G. (1) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 16 października 2020 roku do 7 listopada 2020 roku z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej. W uzasadnieniu wskazał, że roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego zostało zgłoszone 28 czerwca 2021 roku, tj. po upływie 6 miesięcy. Podniósł, że z przedstawionej dokumentacji nie wynikało, by niezgłoszenie roszczenia w ustawowym terminie nastąpiło z przyczyn od niego niezależnych.

W odwołaniu ubezpieczony wniósł o zmianę decyzji w całości. W uzasadnieniu wskazał, że jego dokumentacją ubezpieczeniową zajmowało się biuro rachunkowe prowadzone przez J. T., który zmarł 19 czerwca 2021 roku. Podniósł, że biuro rachunkowe zgłosiło wniosek o wypłatę świadczenia chorobowego dotyczącego ubezpieczonego.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując wcześniejsze twierdzenia.

Sąd ustalił co następuje:

Od 21 maja 2007 roku ubezpieczony J. G. (1) prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą pod nazwą Firma Przewozowa (...) i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym od 1 czerwca 2007 roku oraz dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od 1 maja 2013 roku.

Ubezpieczony był niezdolny do pracy w okresie od 16 października 2020 roku do 23 października 2020 roku, od 24 października 2020 roku do 31 października 2020 roku, od 1 listopada 2020 roku do 7 listopada 2020 roku z powodu choroby wywołanej wirusa COVID-19.

Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe wynosiła od stycznia 2020 roku do października 2020 roku – po 3.136,20 zł, od października 2019 roku do listopada 2019 roku – po 2.859 zł, a w grudniu 2019 roku – 2.121,19 zł. Składka ubezpieczenia chorobowego za październik 2020 roku została opłacona 16 listopada 2020 roku.

Ubezpieczony upoważnił J. T. prowadzącego biuro rachunkowe do załatwiania w jego imieniu przed Zakładem Ubezpieczeń Społecznych wszelkich spraw związanych z prowadzoną działalnością gospodarczą. Ubezpieczony był przekonany, że biuro rachunkowe wszystkie dokumenty za niego złożyło i rozliczyło. Ubezpieczony kontaktując się z J. T., uzyskał od niego informacje, że powodu tzw. tarcz covidowych były okresy, w których musiał opłacić składkę oraz okresy gdy był zwolniony z jej opłacenia. Zwolnienia z opłacenia składki wynikały z braku uzyskania dochodu przez jego działalność. Od J. T. dowiedział się też, że miał niedopłatę w opłaceniu składki. W marcu i kwietniu J. T. oznajmił ubezpieczonemu, że został „przywrócony do ubezpieczenia chorobowego” i będzie zrealizowana wypłata zasiłku chorobowego. W maju 2020 roku J. T. zachorował, a w czerwcu 2020 roku zmarł.

28 czerwca 2021 roku o godz. 14:12 drogą elektroniczną został zgłoszony przez biuro rachunkowe J. T. wniosek o wypłatę ubezpieczonemu zasiłku chorobowego za okres od 16 października 2020 do 7 listopada 2020 roku.

Decyzją z 16 lipca 2021 roku, nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonemu J. G. (2) prawa do zasiłku chorobowego za okres od 16 października 2020 do 7 listopada 2020 roku z tytułu prowadzonej pozarolniczej działalności gospodarczej.

Dowód: akta organu rentowego: zaświadczenie płatnika składek, pismo – Z3b, dane podpisu elektronicznego, wniosek o poświadczenie ubezpieczenie chorobowego, odpowiedź na wniosek o poświadczenie ubezpieczenia chorobowego, decyzja ZUS z 16.07.2021 r.

przesłuchanie ubezpieczonego k. 17v

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, a także w oparciu o dowód z przesłuchania ubezpieczonego, który wraz z pozostałymi dowodami tworzył spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają, z zastrzeżeniem art. 8 i 9, osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Jak stanowi przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zmianami) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

Zgodnie z art. 67 ust 1 ww. ustawy roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego, wyrównawczego, macierzyńskiego oraz opiekuńczego przedawnia się po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia okresu, za który zasiłek przysługuje. Jeżeli niezgłoszenie roszczenia o wypłatę zasiłku nastąpiło z przyczyn niezależnych od osoby uprawnionej, termin 6 miesięcy liczy się od dnia, w którym ustała przeszkoda uniemożliwiająca zgłoszenie roszczenia (ust. 3).

Sąd podziela zdanie Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2008 roku, który wskazał, że przedawnienie roszczenia o zasiłek chorobowy następuje ipso iure, co oznacza, że ubezpieczony po upływie okresów przedawnienia traci prawo do zasiłku i nie ma procesowych możliwości ubiegania się o jego wyrównanie (art. 54 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1974 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 143 ze zm.; aktualnie art. 67 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, jednolity tekst: Dz. U. z 2005 r. Nr 31, poz. 267 ze zm.) (Wyrok Sądu Najwyższego z 19 lutego 2008 roku w sprawie o sygn. IIUK 114/07, OSNP 2009/9-10/128).

Z przeprowadzonego postępowania dowodowego jednoznacznie wynika, że roszczenie o wypłatę zasiłku chorobowego za okres od 16 października 2020 roku do 7 listopada 2020 roku zostało zgłoszone drogą elektroniczną dopiero w dniu 28 czerwca 2021 roku o godz. 14:12 przez biuro rachunkowe (zajmującego się prowadzeniem spraw ubezpieczonego). Zgłoszenie nastąpiło więc znacząco po upływie 6 miesięcy od ostatniego dnia ww. okresu. Z dokumentacji znajdującej się w aktach organu rentowego ani z akt niniejszej sprawy nie wynika, by niezgłoszenie roszczenia w ustawowym terminie nastąpiło z przyczyn od ubezpieczonego niezależnych. Zdaniem Sądu ubezpieczony miał wystarczająco ilość czasu i brak obiektywnych przeszkód aby złożyć przedmiotowy wniosek w terminie. Wskazywane przez niego okoliczności nie usprawiedliwiają niedochowania terminu. Dziwi postępowanie ubezpieczonego, któremu -jak się wynika z okoliczności sprawy- nie zależało wcale przez wiele miesięcy na uzyskaniu zasiłku chorobowego (tj. nie potrzebował przez taki długi okres dla swego utrzymania tego świadczenia, pomimo że istotą tego świadczenia jest zapewnienie dochodu który traci się w związku z niezdolnością do pracy).

Zaniechanie osoby trzeciej (biura rachunkowego), któremu ubezpieczony powierzył prowadzenie spraw ubezpieczeniowych związanych z działalnością gospodarczą nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla niniejszej sprawy, w szczególności iż nawet dramatyczne sytuację (związane z chorobą i śmiercią osoby prowadzącej biuro) nastąpiły już de facto po upływie 6 miesięcznego terminu. Ubezpieczony odpowiada za postępowanie podmiotu któremu powierzył prowadzenie swoich spraw. Okoliczność ww. wskazane ewentualnie mogą uzasadniać potencjalną odpowiedzialność odszkodowawczą osoby prowadzącej biuro rachunkowe (jej spadkobierców) wobec ubezpieczonego, jednakże taka odpowiedzialność nie stanowi przedmiotu niniejszego postępowania.

Mając na uwadze powyższe, Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. oddalił odwołanie.

Sędzia Wiesław Jakubiec